

Arrest

nr. 306 230 van 7 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat P. HEYVAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) juni 2002.

1.2. Verzoeker dient op 22 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 8 augustus 2023 en 13 september 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren in het dorp Bar Kalai, gelegen in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. U woonde in het dorp Markikhel, eveneens gelegen in Sherzad. U ging naar school in Muy Mubarak in het district Surkhrod. Tijdens uw schoolperiode hebt u gedurende acht jaar verbleven in het huis van uw twee oudere broers in Nagrah (district Surkhrod).

Uw broer R. werkte sinds 1382 (komt overeen met 2003-2004) bij het Afghaanse Nationale leger (ANA) in de provincies Kandahar en Kabul. Vijf jaar na de start van zijn job kwam hij om tijdens een bomexplosie. Ook uw broer A. werkte sinds 1382 bij het ANA in Kandahar, Kabul en Maidan Shahr. Vijf of zes jaar na zijn start bij het leger werd A. geraakt in zijn buik tijdens een gevecht, nadien bleef hij een lange periode in coma. Nadat hij ontwaakte was hij werkonbekwaam. Uw broers woonden in Nagrah omdat het in Markikhel niet veilig was door de taliban aanwezigheid. Door de dood en verwondingen van uw broers stopte u met school en ging u werken op gepachte velden. Daar teelde u spinazie, die u verkocht in Dusharaka om uw familie te onderhouden.

Twee maanden na de machtsovername van augustus 2021 ontvoerde de taliban A.. Tijdens zijn gevangenschap werd hij geslagen. Nadien werd hij vrijgelaten toen de taliban de littekens aan uw broers buik opmerkten. Vervolgens werd hij een tweede keer ontvoerd. Tijdens de tweede ontvoering werd hij vernederd. Hij werd uitgetkleed en er werd op zijn billen geslagen. Terwijl hij dit onderging werd hij gefilmd. Uw broer had één van de talibanleden, een dorpling uit Surkhrod, herkend tijdens deze vernederende feiten. Na zijn vrijlating nam uw broer wraak en heeft hij de dorpling doodgeschoten. Vervolgens vluchtte A. naar Kabul. De taliban bezocht uw huis twee keer op zoek naar u en uw broer, maar er was niemand thuis. U verbleef op dat moment bij uw maternale oom. Daar verbleef u vier dagen terwijl hij uw reis uit Afghanistan regelde.

Daarna vertrok u naar Kabul, waar u samenkwam met A.. Jullie verlieten twee maanden na de machtsovername samen het land richting Iran. Eens aangekomen in Iran kon uw broer door problemen met de littekens aan zijn buik niet verder reizen. U bent zonder hem vertrokken richting Turkije, waar u zes maanden verbleef. U reisde verder naar Servië, waar u eveneens zes maanden verbleef. In Servië werd u nabij het Shamsi kamp onder dwang van een mes meegenomen naar het bos door vier Pashtu-sprekende mannen van de groepering Dam Gam Tesam. Drie van hen verkrachtten u en een vierde filmde de gebeurtenis. Na de verkrachting ging u terug naar binnen in het kamp. U sprak nooit eerder over deze feiten.

U reisde verder naar België, waar u op 22 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische asielinstanties. U probeerde na aankomst in België uw broer te bereiken, zonder succes. U kreeg contact met zijn vriend Salim, die u vertelde dat A. werd gedeporteerd naar Afghanistan. Na contact met uw familie bleek dat hij na zijn terugkeer vijf dagen thuis bleef. Toen hij het huis verliet, raakte hij vermist. Nadien heeft niemand nog iets van hem vernomen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban alsook door de nabestaanden van de persoon die door A. werd vermoord. Daarnaast vreest u de publicatie van de video die van u gemaakt werd tijdens de verkrachting in Servië.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw littekenattest, een kopie van taskara van uw vader en van uw broer A., een kopie van A.'s opleidingscertificaat, trainingscertificaat, appreciatiebrief, ANA badge, bankkaart, uitkeringsdocumenten, enkele foto's van A. op zijn werk, een foto van de verwondingen van A., een kopie van het opleidingscertificaat van uw broer R., zijn overlijdensakte, foto's van R. tijdens zijn job en een foto van u met R..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft uw psychologische toestand verklaart u dat u op de reisweg fysiek en seksueel geweld meemaakte. U legt na afloop van uw twee persoonlijke onderhouds een medisch attest neer waarin sprake is van littekens (stuk 6) ten gevolge van verwondingen die u heeft opgelopen aan uw benen en hoofd. Dit attest zegt evenwel niets over de context waarin de verwondingen werden opgelopen, noch toont dit aan welke impact dit zou kunnen hebben op uw cognitief vermogen en op uw psychologische toestand. Uit dit document blijkt niet dat u niet in staat bent om gehoord te worden of om feiten chronologisch in de tijd te plaatsen. Er wordt bovendien niet verder geconcretiseerd welke steunmaatregelen u in casu hadden moeten worden verleend. Wat betreft de indicatie dat u aan psychologische problemen lijdt door de geweldplegingen onderweg, dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en

zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tijdens het onderhoud gaf u geen enkele keer aan in nood te verkeren of niet meer in staat te zijn te antwoorden op de vragen die u werden gesteld.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan geboren te zijn op 3 juni 2005 (Fiche NBMV dd. 22/06/2022, p.1). Er werd twijfel geuit over uw leeftijd. Tijdens een gesprek op de Dienst Voogdij hebt u vervolgens toegegeven negentien jaar oud te zijn, waardoor u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich bij aankomst onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid een eerste maal.

Verder dient te worden opgemerkt dat u eerder, op 7 april 2022, een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije onder de naam A.H. met als geboortedatum 19 april 2006 (Registratiefiche Bulgarije dd. 11/07/2022). Gevraagd naar de reden dat u een andere naam en geboortedatum opgaf in Bulgarije, ontkent u dat u dat ooit deed (CGVS 1, p. 4). Nochtans geeft de in het administratief dossier aanwezige informatie duidelijk aan dat dit wel degelijk het geval is. Het feit dat u in Bulgarije andere persoonsgegevens opgaf en u daarover ten tijde van uw gehoor bij het CGVS liegt, getuigt van gedrag dat maar moeilijk verenigbaar is met uw verklaarde nood aan internationale bescherming.

Vervolgens legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaats(en) in Afghanistan. U verklaarde op de DVZ dat u de laatste elf jaar voor uw vertrek in Muy Mubarak in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar woonde (DVZ verklaringen dd. 16/12/2022, vraag 10, p. 6). Op het CGVS beweert u echter dat u uw hele leven in Markikhel in Sherzad hebt gewoond en dat u nooit elders in Afghanistan hebt verbleven (CGVS 1, p. 4). U wordt onmiddellijk geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ. U corrigeert uzelf door te beweren dat er verwarring heerst omdat uw broer steeds in Muy Mubarak te Surhrod woonde. Het CGVS vraagt u of u zelf ook ooit in Muy Mubarak hebt gewoond. U verklaart: "Neen, ik woonde altijd in het eigen dorp en na de machtsovername zijn we dan naar Surkhrod verhuisd." (CGVS 1, p. 5). Later in het onderhoud verklaart u echter acht jaar lang les te hebben gevolgd in de school Sharbaghe Safa, gelegen in Muy Mubarak. U verklaart plots dichtbij de school, in het dorp Nagrah te hebben gewoond, waardoor u gemakkelijk heen en terug kon gaan naar school (CGVS 1, p. 8). Gevraagd om een uitleg te geven voor de eerder tegenstrijdige verklaring dat u nooit elders in Afghanistan verbleef dan in Markikhail, past u die verklaring aan door te stellen dat u tijdens uw schoolgang acht jaar bij uw broer A. in Nagrah hebt gewoond. Het CGVS vraagt naar de reden waarom u dit niet vertelde toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ., U verweert zichzelf door te verklaren dat u het grootste deel van uw leven in Markikhail woonde (CGVS 1, p. 14). Uw advocaat merkt nog op dat u de vragen wellicht niet goed had begrepen, waarop u duidelijk stelt de vragen goed begrepen te hebben (CGVS 1, p. 15). Met andere woorden slaagt u er niet in een duidelijke uitleg te geven voor uw wisselende verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen. Het gegeven dat u daarover incoherente verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient er het een en ander opgemerkt te worden betreffende uw verklaringen over de gebeurtenissen met betrekking tot uw broer R. en A., beiden werkzaam bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA) en beiden in 1382 (2003) gestart. Uw broer R. was van dienst bij het 201ste Selab Korps. R. zou tijdens de uitoefening van zijn job overleden zijn. Over het moment van zijn overlijden bent u inconsistent. Op de DVZ beweerde u dat uw broer R. "lang geleden" overleed in een bomaanslag (DVZ verklaringen, vraag 18, p. 9). Op het CGVS beweert u dat hij overleed vijf jaar voor uw onderhoud bij het CGVS (CGVS 1, p. 5). Echter later, wanneer u wordt gevraagd hoe lang R. werkte voor het ANA, beweert u dat hij vijf jaar bij het leger werkte en dan overleed (CGVS 1, p. 15). Ook tijdens uw tweede gehoor herhaalt u deze verklaring, namelijk dat R. begon in 1382, ongeveer vijf tot zes jaar werkzaam was bij het leger en nadien overleed (CGVS 2, p. 4). Dit zou dus betekenen dat uw broer al in 2008 of 2009 kwam te overlijden, en niet vijf jaar geleden.

Er worden voorts de nodige twijfels geuit bij uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die uw broer A. meemaakte voor jullie vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u dat hij na de machtsovername van augustus 2021 gedurende vijftientwintig dagen ontvoerd werd door de taliban (CGVS 1, p. 6). U verklaarde dat uw broer vier of vijf jaar na de start van zijn job door zijn verwondingen is moeten stoppen met zijn werk en door de

ernst van die verwondingen nadien nooit meer is kunnen terugkeren (CGVS 1, p. 18). U vermeldt in de jaren na stopzetting van zijn job geen gebeurtenissen of incidenten ten aanzien van uw broer (CGVS 1, p. 18). Het blijft verder geheel onduidelijk waarom men na de machtsovername toch wraak zou hebben willen nemen op uw broer. Hoewel het CGVS er twee keer naar vraagt, laat u in het ongewisse waarom de taliban uw broer precies op dat moment ontvoerde. U komt niet verder dan te stellen dat u dat niet weet, maar dat het met uw broers werk te maken heeft (CGVS 1, p. 21).

Voorts stelt het CGVS vast dat u weinig consistente verklaringen aflegt over hetgeen uw broer zou hebben meegemaakt. U verklaart tijdens uw eerste onderhoud dat de taliban A. ontvoerden ongeveer twee maanden na de machtsovername. Hij werd gedurende vijftwintig dagen vastgehouden. Vervolgens werd hij vrijgelaten nadat de taliban de littekens op zijn buik hadden opgemerkt. Toen uw broer na de ontvoering thuis kwam, vertelde hij dat de taliban hem tijdens deze periode had vernederd (CGVS 1, p. 12). U beweert dat uw broer zich moest uitkleden, hij werd daarbij op zijn naakte dijen en billen geslagen en deze gebeurtenis werd ook gefilmd (CGVS 1, p. 21). Tijdens uw tweede interview bent u tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen en beweert u plots dat uw broer twee keer werd ontvoerd. De eerste keer werd hij geslagen door de taliban en vervolgens vrijgelaten omwille van de littekens aan zijn buik. Tijdens de tweede ontvoering werd hij door een dorpeling verkracht en werd dit ook gefilmd (CGVS 2, p. 9). Het CGVS wijst er op dat u nu twee ontvoeringen en een verkrachting vermeldt, terwijl u tijdens uw eerste onderhoud duidelijk over één ontvoering van vijftwintig dagen sprak, waarbij uw broer geslagen werd op zijn naakte lichaam, terwijl dit werd gefilmd. U repliceert eigenlijk niet goed te weten wat een verkrachting is of welke woorden u moet gebruiken voor hetgeen uw broer meemaakte. U verklaart dan dat ze hem hebben uitgekleeft en hem vervolgens op zijn naakte lichaam hebben geslagen (CGVS 2, p. 9). Dat u spreekt over twee ontvoeringen is ook tegenstrijdig met uw verklaringen bij de DVZ, waar u ook duidelijk verklaarde dat uw broer na de machtsovername voor vijftwintig dagen werd ontvoerd, gefilmd en nadien werd vrijgelaten omwille van zijn verwondingen (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 3.5). De tegenstrijdigheden in uw uitspraken over de ontvoering(en) doen opnieuw afbreuk aan hun geloofwaardigheid.

Daarenboven hebt u vreemd genoeg geen enkel idee wie de dader is van deze vernederende feiten ten aanzien van uw broer. A. zou tijdens de ontvoering één van de talibanleden, een hazara dorpeling, hebben herkend, waarop hij nadien wraak nam door hem dood te schieten (CGVS 1, p. 12). Dat u over die dorpeling nagenoeg niets kan vertellen, is bijzonder merkwaardig. Dat uw broer uw familie niet zou inlichten over de identiteit van die dorpeling, maar wel over de aard van de vernederende feiten, is eveneens bedenkelijk. En dat u, die door A. wraak zelf ernstig in de problemen was gekomen, vrede nam met uw broers gebrekkige uitleg, valt eigenlijk niet te begrijpen (CGVS 1, p. 21). Uw persoonlijke vrees is namelijk rechtstreeks aan deze feiten gelinkt, aangezien u verklaart vervolging te vrezen van de taliban en de familieleden van de persoon die uw broer vermoord heeft (CGVS 1, p. 14). Dat u niet weet wie de persoon is die door uw broer vermoord werd en wiens familie u nu zou moeten vrezen, maakt dat uw verklaringen wat dat betreft opnieuw niet overtuigen. Het CGVS kan en mag van u op zijn minst verwachten dat u wat deze feiten betreft heldere en gedetailleerde verklaringen aflegt, quod non.

Het is ook enigszins merkwaardig dat de taliban, die het meer dan tien jaar na uw broers werk nodig vonden om hem alsnog te ontvoeren en vernederen, hem tot twee maal toe zouden vrijlaten (CGVS 2, p.9). Door hem vrij en in leven te laten, bestond namelijk het risico dat hij wraak zou nemen op de daders van het geweld en de vernederende feiten. Volgens de traditionele praktijken van de Pashtunwali is het nemen van wraak allesbehalve een onbekend gegeven (EASO Criminal law, customary justice and informal dispute resolution, juli 2020, p.29-30, informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Dat laatste heeft hij naderhand ook gedaan. Dat de taliban dit risico zouden nemen, is niet geloofwaardig. Uw verklaringen over wat uw broer precies met die dorpeling gedaan heeft, waar of wanneer hij de feiten heeft gepleegd, wie er allemaal betrokken was en hoe hij zijn wraak heeft gerealiseerd, blijven bovendien zeer beperkt. U stelt dat uw broer de dorpeling heeft doodgeschoten met een pistool (CGVS 1, p. 23). Meer informatie heeft uw broer u daar naar eigen zeggen niet over gegeven (CGVS 2, p. 17). Ook uw moeder heeft u na afloop niet meer inlichtingen over de feiten kunnen geven (CGVS 1, p. 24). Wederom zijn uw verklaringen ontoereikend en vaag, waardoor u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat dit voorval überhaupt heeft plaatsgevonden.

Na A.'s wraak op de dorpeling, zouden uw problemen begonnen zijn. U verklaart dat de taliban twee keer bij uw thuis zou zijn langsgekomen om uw broer en u te zoeken (CGVS 1, p. 6). Nadien beweert u plots dat de taliban drie keer op bezoek kwam. Twee keer waren jullie niet thuis, vervolgens zouden ze nog een derde keer zijn gepasseerd in de nacht, u bent op dat moment naar uw maternale oom kunnen vluchten, die uw vertrek uit Afghanistan regelde (CGVS 1, p. 12). U blijft vaag over wanneer die drie bezoeken hebben plaatsgevonden. Gevraagd hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan zij een eerste keer kwamen of hoelang na uw broers wraak op de dorpeling dit was, kan u dat niet verduidelijken (CGVS, p. 13-14). U wordt ook geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, waar u duidelijk vermeldde dat de taliban twee keer is langsgekomen (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). U stelt daarop dat ze toch twee keer kwamen. Gevraagd

naar de reden dat u eerder duidelijk drie bezoeken vermeldde, stelt u het volgende: "Ik kon mijn emoties niet onder controle houden. Er zijn veel dingen die ik wou vertellen, maar eigenlijk ook niet." (CGVS 1, p. 25). Uw uitleg verklaart alle inconsistenties in uw verklaringen niet, en kan uw geloofwaardigheid geenszins herstellen.

Het CGVS wenst aan te stippen dat ook uit andere verklaringen blijkt dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen en incidenten in de tijd te situeren. Zo verklaart u te zijn vertrokken uit Afghanistan ongeveer twee maanden na de machtsovername (CGVS 1, p. 5). Gevraagd wanneer de ontvoering van uw broer gebeurde, beweert u dat dit incident twee maanden na de machtsovername plaatsvond (CGVS 1, p. 13). Echter na de inval zou uw broer nog vijftwintig dagen zijn vastgehouden, waarna hij werd vrijgelaten (CGVS 1, p. 12). Vervolgens werd hij nogmaals ontvoerd, vernederd en gefilmd en opnieuw vrijgelaten. Nadien heeft hij nog wraak genomen op de dorpeling die hem vernederde en filmde (CGVS 2, p. 9). Na die feiten zou de taliban ook nog twee of drie keer bij jullie thuis zijn geweest, zoekend naar hem en u (CGVS 1, p. 12-14). Daarna zouden jullie het land samen hebben verlaten. Dat u desgevallend van zowel uw vertrek als van de ontvoering verklaart dat dit twee maanden na de machtsovername plaatsvond, is bijgevolg onlogisch. Hoewel er geenszins van u wordt verwacht dat u de precieze data kan geven, mag wel aangenomen worden dat u belangrijke feiten en gebeurtenissen uit uw leven in de tijd kan situeren. Dat u hiertoe niet in staat lijkt, kan bijgevolg alleen maar verklaard worden door de bedrieglijkheid van uw asielrelaas.

Na het vertrek van u en uw broer zouden jullie in Iran opgesplitst zijn. Later vernam u via zijn vriend Salim dat uw broer gedeporteerd werd naar Afghanistan, waarna uw broer op een dag het huis verliet en uw familie sindsdien zonder nieuws van hem verstoken bleef (CGVS 1, p. 12). U gaat ervan uit dat hij door de taliban werd aangehouden en gedood, echter u hebt geen enkele concrete indicatie hiervan. Gezien uw verklaringen over uw broers situatie voor uw vertrek en de nasleep daarvan reeds ongeloofwaardig werden bevonden (supra), geldt dat logischerwijs ook voor de incidenten die daaruit voortvloeien. Uw verklaringen zijn wat dat betreft dan ook niet meer dan louter blote beweringen, die u met geen enkel concreet element kan staven.

Tot slot dient er het een en ander opgemerkt te worden wat betreft uw verklaringen over het ondergane seksueel geweld op de reisweg. U stelt hierover het volgende: "Onderweg ben ik door de smokkelaars ontvoerd en één van die smokkelaars heeft mij dan ook verkracht." (CGVS 1, p. 22). Dergelijk element, indien al waarachtig, is evenwel onvoldoende ernstig om als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking te worden genomen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op CGVS legt u bovendien geen attesten neer waaruit een psychologische problematiek zou kunnen blijken ten gevolge van wat u onderweg overkomen zou zijn. Integendeel legt u tijdens uw tweede gehoor op 13 september 2023 inconsistente verklaringen af over deze feiten. U stelt nu dat u in Servië door vier gemaskerde, Pashtu sprekende mannen, onder bedreiging van een mes, werd meegenomen. U werd verkracht door drie van hen, de vierde persoon filmde de gebeurtenis (CGVS 2, p. 10). U bent ervan overtuigd dat de drie mannen smokkelaars waren alsook lid van de groepering Dam Gam Tesam, omdat zij dit zouden hebben gezegd tijdens het incident (CGVS 2, p. 11). Dat u het mes, eigen aan de bendes, niet vermeldt tijdens het eerste interview is opmerkelijk. Ook voegt u toe door drie mannen te zijn verkracht terwijl u eerder nog duidelijk zei dat het seksueel geweld door één man werd gepleegd (CGVS 1, p. 22). Dat u aanvankelijk niet vermeldt dat de ouders de gebeurtenis hebben gefilmd, maar dit tijdens uw tweede gehoor de kern van uw vrees betreft (daar zij deze beelden zouden kunnen verspreiden), valt overigens moeilijk te negeren en brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Er dient wat dat betreft eveneens op gewezen te worden dat u, tot uw gehoor bij het CGVS, nooit eerder over de feiten hebt gesproken, niet met vrienden, niet met de begeleiding in uw opvangcentrum of met andere professionals (CGVS 2, p. 13). De reden dat u het overigens op het CGVS wel aanhaalt, namelijk om van uw pijn verlost te zijn (CGVS 2, p. 14), overtuigt niet helemaal. Mocht u hier werkelijk al enkele jaren mee worstelen, dan zou mogen worden verwacht dat u al eerder iemand in vertrouwen nam. Wanneer u voorts wordt gevraagd naar uw fysieke of psychische gezondheidstoestand, verklaart u geen problemen te hebben (CGVS 2, p. 14). U verklaart zich enkel zorgen te maken over de beelden die ze van u maakten tijdens de feiten in Servië. U verklaart bang te zijn dat de ouders deze video op het internet zouden delen (CGVS 2, p. 14). Concreet vreest u dat uw dorpelingen dit zouden zien, en de schande die dat zou betekenen voor uw familie. U vreest evenzeer dat de andere Afghaanse jongens in het opvangcentrum de beelden te zien zouden krijgen (CGVS 2, p. 15). Echter gezien de feiten zouden dateren van tijdens uw reisweg, ongeveer twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud, en de ouders wat dat betreft nog steeds niks hebben ondernomen om u met de videobeelden te confronteren, maakt dat er twijfels rijzen bij het bestaan van dergelijke beelden. Indien het de bedoeling was van de ouders om u met deze beelden te confronteren of af te persen, hadden zij ondertussen ruim de tijd om dat te doen. Het CGVS oordeelt daarom dat u ook wat dat betreft geen vrees bij terugkeer aannemelijk maakt.

De hierboven nog niet besproken documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. De taskara van de persoon waarvan u beweert dat het uw vader is, bewijst louter zijn identiteit, die hier niet ter

discussie staat. Van uw broer R. legt u een foto van jullie samen voor om jullie familieband aan te tonen. De foto is echter bijzonder wazig, waardoor het niet volledig duidelijk is wie de personen op de foto zijn. Ook zou uw broer R. overleden zijn toen u ongeveer zes jaar oud was. Het kind op de foto lijkt daarbij toch zeker ouder te zijn dan zes jaar. U slaagt er bijgevolg niet in om met deze foto een familieband aan te tonen. In zoverre u met de taskara van A. uw familiale band met hem wenst aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat u nalaat een identiteitsdocument van uzelf of andere bewijzen voor te leggen. Daardoor kan u uw familieband met A. niet objectief staven. De badge, bankkaart, het trainingscertificaat, opleidingscertificaat, de appreciatiebrief, uitkeringsdocumenten en foto's die u voorlegt van A. en het opleidingscertificaat, de overlijdensakte en de foto's van R. slagen er niet in om bovenstaande uiteenzetting in positieve zin om te buigen. Documenten hebben immers louter bewijswaarde wanneer zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval is. Evenmin tonen zij de verklaarde problemen aan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken

gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico

als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:***

“a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun

aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zeventien of achttienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan acht jaar naar school te zijn geweest, vijf jaar lessen te hebben gevolgd in de madrassa (CGVS 1, p. 8) en wekelijks contact te houden met uw familie in Afghanistan (CGVS 1, p. 6). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4; 48/6, 57/1, §§ 3 en 4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A. van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stelt hij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel gaat hij in op de beoordeling van het vluchtrelaas door de commissaris-generaal. Verzoeker gaat hierbij in op de vaststellingen aangaande zijn leeftijd, evenals de gegevens vanuit Bulgarije. Hij benadrukt tijdens het persoonlijk onderhoud erg veel stress te hebben gehad en verward te zijn. Hij stelt dat dit duidelijk blijkt uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud. Verzoeker geeft aan dat zijn emotionele kwetsbaarheid zijn oorsprong vindt in de seksuele gewelddaden die hij in Servië heeft moeten

ondergaan, wat tijdens het persoonlijk onderhoud ook boven kwam toen hem werd gevraagd over zijn reisweg. Hij verduidelijkt de redenen waarom het niet gemakkelijk was voor hem om hierover te praten. Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud viel hem dit zwaar, stelt verzoeker. Hij heeft echter getracht om meer in detail in te gaan op de concrete feiten en het verloop van de gebeurtenissen. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de seksuele gewelddaden in Servië en tracht deze uit te klaren.

Verzoeker gaat verder in op de vrees voor vervolging gelinkt aan de problemen van zijn broer. Hij benadrukt het risicoprofiel van voormalige werknemers van de Afghaanse overheid en de mogelijkheid van de taliban om deze profielen te identificeren. Hij citeert uit landeninformatie, aangaande de incidenten met personen van voormeld profiel en hun familieleden.

Verzoeker gaat verder in op het schrikbewind van de taliban, waarbij hij citeert uit diverse landeninformatie. In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep. Verzoeker zet dienaangaande een zeer uitgebreid theoretisch kader uit. Vervolgens past hij de theoretische principes toe op zijn eigen zaak, waarbij hij stelt dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om verzoeker te bevragen naar zijn ideeën over liberale, vrije, democratische, morele en ethische waarden en fundamentele rechten en vrijheden, in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context. Hij benadrukt zijn herkomst uit een rurale omgeving, waar traditionele waarden, normen en tradities nog een grotere rol spelen. Tevens wijst hij op de aanwezigheid van ISKP.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie, waarbij hij zich het recht voorbehoudt dit verder uit te werken tot aan het sluiten van de debatten, inclusief de persoonlijke en individuele omstandigheden en dat gelet op de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgend overtuigingstuk toe: *“The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)”* .

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 21 maart 2024, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

3.2. Verzoeker maakt op 27 maart 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarmee hij de COI Focus *“Afghaanse bendes en sociale media”* van 11 september 2023 neerlegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden

beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker stelt, onder meer, bij een terugkeer naar zijn herkomstland een vrees voor vervolging te koesteren, omwille van het seksueel misbruik dat hij onderging tijdens zijn reisweg in Servië. Verzoeker verklaart seksueel te zijn misbruikt door leden van de Dam Gam Tesam bende, die het misbruik hebben gefilmd en dreigden het beeldmateriaal te verspreiden via sociale media.

5.1.2. In de bestreden beslissing kan dienaangaande als volgt worden gelezen: *“U stelt hierover het volgende: “Onderweg ben ik door de smokkelaars ontvoerd en één van die smokkelaars heeft mij dan ook verkracht.” (CGVS 1, p. 22). Dergelijk element, indien al waarachtig, is evenwel onvoldoende ernstig om als een daad van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking te worden genomen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op CGVS legt u bovendien geen attesten neer waaruit een psychologische problematiek zou kunnen blijken ten gevolge van wat u onderweg overkomen zou zijn. Integendeel legt u tijdens uw tweede gehoor op 13 september 2023 inconsistente verklaringen af over deze feiten. U stelt nu dat u in Servië door vier gemaskerde, Pashtu sprekende mannen, onder bedreiging van een mes, werd meegenomen. U werd verkracht door drie van hen, de vierde persoon filmde de gebeurtenis (CGVS 2, p. 10). U bent ervan overtuigd dat de drie mannen smokkelaars waren alsook lid van de groepering Dam Gam Tesam, omdat zij dit zouden hebben gezegd tijdens het incident (CGVS 2, p. 11). Dat u het mes, eigen aan de bendes, niet vermeldt tijdens het eerste interview is opmerkelijk. Ook voegt u toe door drie mannen te zijn verkracht terwijl u eerder nog duidelijk zei dat het seksueel geweld door één man werd gepleegd (CGVS 1, p. 22). Dat u aanvankelijk niet vermeldt dat de ouders de gebeurtenis hebben gefilmd, maar dit tijdens uw tweede gehoor de kern van uw vrees betreft (daar zij deze beelden zouden kunnen verspreiden), valt overigens moeilijk te negeren en brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang. Er dient wat dat betreft eveneens op gewezen te worden dat u, tot uw gehoor bij het CGVS, nooit eerder over de feiten hebt gesproken, niet met vrienden, niet met de begeleiding in uw opvangcentrum of met andere professionals (CGVS 2, p. 13). De reden dat u het overigens op het CGVS wel aanhaalt, namelijk om van uw pijn verlost te zijn (CGVS 2, p. 14), overtuigt niet helemaal. Mocht u hier werkelijk al enkele jaren mee worstelen, dan zou mogen worden verwacht dat u al eerder iemand in vertrouwen nam. Wanneer u voorts wordt gevraagd naar uw fysieke of psychische gezondheidstoestand, verklaart u geen problemen te hebben (CGVS 2, p. 14). U verklaart zich enkel zorgen te maken over de beelden die ze van u maakten tijdens de feiten in Servië. U verklaart bang te zijn dat de ouders deze video op het internet zouden delen (CGVS 2, p. 14). Concreet vreest u dat uw dorpelingen dit zouden zien, en de schande die dat zou betekenen voor uw familie. U vreest evenzeer dat de andere Afghaanse jongens in het opvangcentrum de beelden te zien zouden krijgen (CGVS 2, p. 15). Echter gezien de feiten zouden dateren van tijdens uw reisweg, ongeveer twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud, en de ouders wat dat betreft nog steeds niks hebben ondernomen om u met de videobeelden te confronteren, maakt dat er twijfels rijzen bij het bestaan van dergelijke beelden. Indien het de bedoeling was van de ouders om u met deze beelden te confronteren of af te persen, hadden zij ondertussen ruim de tijd om dat te doen. Het CGVS oordeelt daarom dat u ook wat dat betreft geen vrees bij terugkeer aannemelijk maakt”.*

5.1.3. Deze overwegingen kunnen echter niet overtuigen. Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt niet eerder over de feiten te hebben gesproken, treedt de Raad verzoeker bij in zijn uiteenzetting dat het niet eenvoudig is om over dergelijke zaken te praten en dat er diverse drempels zijn, *“zoals culturele redenen, de patriarchale traditie binnen de Afghaanse cultuur, een enorme taalbarrière, een gebrek aan aangepaste bijstand en kennis en bewustwording over het psychologische gezondheidsaanbod en de rol van psychosociale gezondheidsmedewerkers om hem hierin te begeleiden”.* Uit een lezing van de persoonlijke onderhouds blijkt ook dat verzoeker het erg moeilijk had om over de door hem meegemaakte feiten te praten. Zo werd verzoeker emotioneel wanneer het gesprek zich begon toe te spitsen op het moment dat hij en zijn broer uit Afghanistan vertrokken. Verzoeker lijkt op dat moment het gesprek ook wel naar de gebeurtenissen te willen leiden, door aan te geven dat zijn broer apart wilde vertrekken uit Afghanistan, maar dat verzoeker vertelde dat hij jong was en er onderweg iets zou kunnen gebeuren als hij alleen zou gaan (zie

notities persoonlijk onderhoud, NPO I, p. 21). Wanneer de *protection officer* vervolgens vraagt of er iets gebeurd is op de reisweg, waarover hij wilt vertellen, komt verzoeker echter niet meer uit zijn woorden. Na enige tijd te hebben genomen, heeft verzoeker aangegeven dat hij door smokkelaars werd ontvoerd en door één van hen werd verkracht in Servië in de bossen van het Shamsi kamp (zie NPO I, p. 22). De Raad merkt op dat de *protection officer* vervolgens, na enkele korte vragen, zelf het gesprek snel terugbrengt naar het oorspronkelijk vluchtrelaas. Ook bij het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat het voor verzoeker allesbehalve evident is om over zijn ervaring te praten. Wanneer de *protection officer* aangeeft dat er zal worden gesproken over het seksueel geweld, begint verzoeker te huilen en geeft hij aan dat hij het eigenlijk niet durft. De *protection officer* vraagt of het voor verzoeker helpt indien er vragen worden gesteld – in plaats aldus van dat verzoeker uit eigen beweging verklaringen aflegt – waarop verzoeker bevestigend antwoordt (zie NPO II, p. 10). Aangezien redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de door verzoeker ondergane seksuele gewelddaden een traumatische ervaring betreffen en uit de notities van de persoonlijke onderhouds ook duidelijk blijkt dat verzoeker zeer emotioneel wordt bij het afleggen van de verklaringen hierover en initieel nog steeds een zekere terughoudendheid vertoont, overtuigt de commissaris-generaal niet in zijn beoordeling dat *“mocht u hier werkelijk al enkele jaren mee worstelen, dan zou mogen worden verwacht dat u al eerder iemand in vertrouwen nam”*. Er kan ook niet voorbij worden gegaan aan verzoekers jeugdige leeftijd, zowel op het ogenblik van de feiten als op het ogenblik van de persoonlijke onderhouds. Hoewel de Raad erkent dat verzoeker door de Dienst Voogdij op 13 maart 2023 meerderjarig werd verklaard – een beslissing die wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken – wijst de Raad volledigheidshalve op de resultaten van het uitgevoerd medisch onderzoek, waaruit blijkt dat *“op basis van het voorgaande, kunnen we met een redelijke wetenschappelijke zekerheid besluiten dat H.I. een leeftijd heeft van 16,6 jaar op datum van 18 januari 2023 met een standaarddeviatie van 1,6 jaar”*. Ondanks deze wetenschappelijke resultaten werd verzoeker meerderjarig verklaard, omdat hijzelf zou hebben verklaard te zijn geboren op 3 juni 2002. De notities van het persoonlijk onderhoud tonen echter aan dat er enige vorm van miscommunicatie lijkt te zijn geweest, waarbij verzoeker stelde dat hij enkel aangeeft dat hij meerderjarig is omdat hij volgens het medisch onderzoek 18 jaar oud is, omdat zijn voogd dit zo heeft gezegd. Hij herhaalt dat hij bij aankomst verklaarde 17 jaar en drie maanden te zijn, doch dat ze hem naar het leeftijdsonderzoek brachten, waarna hij volgens dat onderzoek boven de 18 jaar werd verklaard (zie NPO I, p. 4). Wat er ook van zij, blijft de vaststelling overeind dat verzoeker rekening houdend met de definitieve beslissing inzake de leeftijdsbepaling – waarbij verzoeker op 1 februari 2023 als 19 jaar wordt beschouwd – nog een jongvolwassene was, wat onmiskenbaar een impact kan hebben op de verwachting van de commissaris-generaal om zo snel mogelijk de traumatische ervaringen van seksueel misbruik kenbaar te maken. De verwijzing van de commissaris-generaal naar verzoekers verklaringen tegen het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij geen fysieke of geestelijke problemen heeft, gaat maar al te gemakkelijk voorbij aan het verloop van het geheel van de persoonlijke onderhouds, waaruit meermaals verzoekers emotioneel onbehagen blijkt.

5.1.4. Ook de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden overtuigen de Raad niet. De commissaris-generaal verwijst op de inconsistenties tussen het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud, waarbij (i) verzoeker tijdens zijn eerste onderhoud stelde dat hij door vier mannen werd meegenomen en slechts door één van hen werd verkracht, (ii) verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelde dat hij door drie van hen werd verkracht, waarbij de vierde persoon de gebeurtenis filmde; (iii) verzoeker pas tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelt dat de personen lid waren van de Dam Gam Tesam groepering; (iv) verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud het mes, eigen aan de bendes, niet heeft vermeld. De Raad herhaalt in deze dat tijdens het eerste persoonlijk onderhoud het gesprek door de *protection officer* relatief snel terug werd gebracht naar het oorspronkelijk vluchtrelaas. De *protection officer* heeft gevraagd waar, hoe vaak en wanneer het seksueel misbruik plaatsvond. Tevens werd verzoeker gevraagd of hij die personen kende, of verzoeker hier reeds met iemand over heeft kunnen praten en of er nog iets is wat verzoeker hierover wilt vertellen (zie NPO, p. 22). Gezien de beperktheid van de vragen – waarvan één de open vraag of verzoeker nog iets wilt vertellen, waarbij kan worden aangenomen dat dergelijke vraagstelling niet evident is voor een jongvolwassene die over bijzonder moeilijke ervaringen moet praten – kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker de mogelijkheid had om het gehele relaas reeds bij het eerste onderhoud uit de doeken te doen, nog daargelaten de vaststelling dat het ook niet onaannemelijk is dat verzoeker initieel de feiten zou minimaliseren, gelet op het traumatiserend karakter van de feiten. De *protection officer* lijkt dit ook als zodanig te hebben beoordeeld, aangezien een tweede persoonlijk onderhoud werd georganiseerd om *“het ook specifiek [te] gaan hebben over het seksueel misbruik dat hij meemaakte op de reisweg en waarover hij de vorige keer kort iets vertelde”* (zie NPO II, p. 4). Het is pas voor het eerst tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat verzoeker uitgebreid over het seksueel misbruik wordt bevraagd (zie NPO II, p. 10-15). Deze omstandigheid, tezamen genomen met zijn jongvolwassenheid en de traumatische ervaringen, kunnen verklaren waarom verzoeker slechts voor het eerst tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud een volledig en correct beeld schetst van het seksueel geweld.

5.1.5. Dit alles geldt eens te meer, gelet op de vaststelling dat verzoekers verklaringen steun vinden in het door hem bij aanvullende nota overgemaakte rapport, opgesteld door CEDOCA, getiteld *“COI Focus België Afghaanse bendes en sociale media”* van 11 september 2023. In dit rapport wordt gewag gemaakt van meldingen van seksueel misbruik van Afghaanse jongens op hun reisweg. Er worden diverse voorbeelden aangehaald, waaronder de verkrachting van een zestien- of zeventienjarige jongen en zijn negen jaar oudere broer in Servië door mensensmokkelaars. Verder wordt een voorbeeld aangehaald van een groepsverkrachting door *“een bende van vijf Afghanen”* in Zweden, waarbij de feiten werden gefilmd en er nadien mee werd gedreigd deze beelden via sociale media te verspreiden. De Afghaanse bendes in Servië zouden vooral actief zijn in de omgeving van het bos Radanovac ten noorden van Subotica en in Palic, al wordt aangegeven dat het gebied waarover zij invloed uitoefenen steeds verder wordt uitgebreid. Er wordt ook verwezen naar onderzoek, van onder meer Myria en UNHCR, waaruit blijkt dat er een groot stigma heerst rond slachtofferschap, waarbij jonge Afghanen niet snel zullen praten over wat ze meegemaakt hebben. Er wordt aangegeven dat UNHCR vaststelt dat jongens getormenteerd worden door angst voor stigmatisatie of wraak. In het neergelegde rapport wordt ook aangegeven dat de bevindingen van het rapport overeenstemmen met de vaststellingen van het CGVS, waarbij sinds 2021 enkele Afghaanse jongens tijdens hun verzoek om internationale bescherming melding maken van seksueel misbruik door andere Afghaanse vluchtelingen, in de context van Afghaanse bendes. Tevens wordt aangegeven dat het CGVS beelden ontdekte waarop geweldplegingen of het uitvoeren van seksuele handelingen waarneembaar zijn. Er wordt in het rapport ook verwezen naar de groepering *“Dam Gam Tesam”*, waarvan verzoeker stelt dat zijn aanvallers lid waren. De Raad stelt vast dat hij thans niet in staat is om de ruimere context van de aangehaalde voorbeelden, profielen en bevindingen te consulteren. Hiervoor wordt immers verwezen naar voetnoten, met een url. Het door verzoeker gevoegde documenten laat echter niet toe deze webpagina's te consulteren.

5.1.6. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming *“in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn”*. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *“inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.”* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *“ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)”* (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55). Noch de bewoordingen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, noch de rechtspraak van het Hof van Justitie bevatten uitzonderingen op de verplichting van de asielinstanties om actuele en nauwkeurige informatie over het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming te verzamelen ter ondersteuning van de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Precies omdat individuele vrijheden in het geding zijn is bij de behandeling van elk verzoek om internationale bescherming voorzichtigheid geboden en kan een behoorlijke behandeling niet gebeuren zonder rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst.

5.1.7. De Raad kan enkel, tezamen met verzoeker, vaststellen dat de commissaris-generaal voormelde COI Focus niet heeft gevoegd bij de door hem gehanteerde landeninformatie, zoals beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, en dat dit rapport evenmin werd gevoegd bij de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Er kan ook niet blijken dat de commissaris-generaal deze landeninformatie – die relevant is voor verzoekers zaak – heeft betrokken bij zijn beoordeling van een eventuele vervolgingsvrees gelinkt aan de feiten van seksueel misbruik in Servië. Er kan niet blijken dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas inzake het seksueel geweld rekening heeft gehouden met de elementen, zoals deze blijken uit voormelde COI Focus, en er kan evenmin blijken dat de commissaris-generaal heeft onderzocht in welke mate de dreiging van de verspreiding van de opnames van het seksueel geweld – waarvan sprake in de landeninformatie – ook daadwerkelijk wordt uitgevoerd en binnen welke kringen deze verspreiding gebeurt. Gelet op de opstellingsdatum van het document – met name 11 september 2023, aldus twee dagen voor het tweede persoonlijk onderhoud – evenals de opsteller van het document, kan de commissaris-generaal bezwaarlijk voorhouden dat hij geen kennis had van het bestaan van deze COI Focus. De commissaris-generaal was ter terechtzitting niet vertegenwoordigd, zodat dienaangaande ook geen verduidelijking kon worden verschaft ter terechtzitting.

5.1.8. Rekening houdend met het voorgaande, acht de Raad de motieven in de bestreden beslissing – op grond waarvan de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat geen geloof wordt gehecht aan de feiten van seksueel geweld – niet voldoende draagkrachtig. De Raad wijst in deze op de jonge leeftijd van verzoeker, op de beperkte vraagstelling tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, op de duidelijke indicaties van een emotionele moeilijkheid van verzoeker om het thema aan te snijden, evenals op de vaststelling dat er een compatibiliteit lijkt te zijn tussen verzoekers relaas en de informatie zoals deze blijkt uit de COI Focus. Evenmin acht de Raad volgende overwegingen voldoende draagkrachtig: *“Echter gezien de feiten zouden dateren van tijdens uw reisweg, ongeveer twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud, en de ouders wat dat betreft nog steeds niks hebben ondernomen om u met de videobeelden te confronteren, maakt dat er twijfels rijzen bij het bestaan van dergelijke beelden. Indien het de bedoeling was van de ouders om u met deze beelden te confronteren of af te persen, hadden zij ondertussen ruim de tijd om dat te doen. Het CGVS oordeelt daarom dat u ook wat dat betreft geen vrees bij terugkeer aannemelijk maakt.”* De Raad wijst er in deze vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat hij kennis had van videobeelden van seksueel misbruik van een andere jongen, die hier zelf geen weet van had (zie NPO II, p. 13). De enkele omstandigheid dat verzoeker zelf geen weet heeft van het verspreiden van de beelden, houdt niet noodzakelijk in dat deze niet reeds zijn verspreid. De Raad benadrukt verder dat uit de door verzoeker voorgelegde COI Focus alleszins blijkt dat er wel degelijk sprake is van bedreigingen om de videobeelden openbaar te maken. Wanneer er landeninformatie voorhanden is waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van het verspreiden van de beelden van het seksueel misbruik mag verwacht worden dat de commissaris-generaal deze informatie bij zijn beoordeling betreft, *quod non in casu*.

5.1.9. Rekening houdend met het voorgaande, acht de Raad een verder en grondig onderzoek van de door verzoeker verklaarde feiten van seksueel geweld in Servië en de vrees van een verspreiding van de hiervan gemaakte videobeelden, noodzakelijk.

5.2. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

5.3. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 november 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES